

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudců JUDr. Magdaleny Ježkové a JUDr. Jana Rutsche ve věci žalobkyně obchodní společnosti **QANTO CZ, s.r.o., se sídlem v Praze 7, Holešovice, Bubenská 8a/943, zast. JUDr. Petrem Cardou, advokátem ve Svitavách, Pod věží 3, proti žalovanému Finančnímu ředitelství v Hradci Králové, se sídlem v Hradci Králové 2, Horova 17, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. listopadu 2009, čj. 8543/09-1400-606115, t a k t o :**

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Shora uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Finančního úřadu v Trutnově (dále jen „FÚ v Trutnově“) ze dne 21.2.2009, čj. 15013/268930601255, o uložení pokuty za nesplnění povinnosti nepeněžitě povahy podle § 37 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), ve výši 20.000,- Kč. V jeho odůvodnění uvedl, že protiprávního jednání se žalobkyně dopustila tím, že nesplnila nepeněžitou povinnost, kterou jí FÚ v Trutnově uložil výzvou k součinnosti třetích osob podle ust. § 34 odst. 4 daňového řádu, vydanou dne 8.12.2008, pod čj. 97889108126893011255. K této výzvě se žalobkyně vyjádřila dne 22.12.2009 (správně 2008) zamítavě a odvolala se na mlčenlivost a obchodní tajemství.

-2-

FÚ v Trutnově jí tedy dne 13.1.2009 vyzval opakovaně pod čj. 1783I09126893011255. Na tuto výzvu žalobkyně již nereagovala a po uplynutí stanovené lhůty kontaktoval pracovník FÚ v Trutnově žalobkyni telefonicky. Její prokurista S. V. sdělil, že se k výzvě již nebudou vyjadřovat.

Žalovaný dále uvedl, že jako odvolací orgán nejprve přezkoumal procesní úkony, které FÚ v Trutnově provedl před vydáním rozhodnutí o uložení pokuty, zejména úkony týkající se vydání shora uvedených výzev k součinnosti podle ust. § 34 odst. 4 daňového řádu. Konstatoval, že je FÚ v Trutnově vydal v souvislosti s probíhající daňovou kontrolou u daňového subjektu X. Požadoval v nich předložení dokladů, které by mohly být důkazním prostředkem při správě daní a jsou nezbytné k vyměření daní. Svůj požadavek pak konkretizoval tak, že žádá o soupis všech vystavených dokladů včetně dobropisů za zdaňovací období roku 2007. U vystavených dobropisů rovněž požadoval rozpis dokladů, ke kterým se dobropisy vztahují. V tomto procesním postupu nezjistil žalovaný žádná pochybení a u vydaných výzev neshledal ani žádné rozpory s právními předpisy nebo skutečným stavem. Uzavřel, že uvedená rozhodnutí mají všechny základní náležitosti vyžadované ust. § 34 odst. 4 daňového řádu. Po formální stránce jsou srozumitelná a konkrétní a je z nich zřejmé, že údaje požadované FÚ v Trutnově jsou potřebné k vyměření a vymáhání daní.

Dle žalovaného měl FÚ v Trutnově oprávnění k vydání výzvy k součinnosti dané mu ust. § 34 odst. 4 daňového řádu. Organům a osobám pak vzniká povinnost na výzvu správce daně poskytovat informace v požadovaném rozsahu, listiny a jiné věci vydat nebo zapůjčit k posouzení, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak.

Dále se žalovaný zabýval námitkou dožádání a delegace a konstatoval, že institut dožádání a delegace je upraven v ust. § 5 daňového řádu. Vyslovil závěr, že otázku delegace je třeba posuzovat striktně individuálně, vždy s přihlédnutím k okolnostem daného případu. Rozhodujícími kritérii je složitost daňového řízení, a to s ohledem na propočet výše daňové povinnosti, rozsah osvobození, počet finančních úřadů, do jejichž kompetence by daňové řízení spadalo, požadavek daňového subjektu, hospodárnost a v neposlední řadě i rychlost řízení. FÚ v Trutnově posouzením všech těchto kritérií dospěl k závěru, že v tomto konkrétním případě není delegace opodstatněná.

Správně dle žalovaného postupoval FÚ v Trutnově i v otázce dožádání. Dovodil totiž, že by dožádání s ohledem na „faktické“ místo podnikání žalobkyně, kterým jsou Svitavy, hospodárné nebylo. O této skutečnosti svědčí informace žalobkyně na internetových stránkách s uvedením velkoobchodů, maloobchodů či obchodních zástupců, které jsou mimo území města Prahy. Na záhlaví žalobkyní používaného formuláře je jako adresa administrativního centra uvedena adresa ve Svitavách, stejně jako u bankovního a telefonního spojení. FÚ v Trutnově měl s ohledem na tyto indicie za to, že je nerozhodné, zda bude o vydání relevantních listin

žádat věcně a místně nepříslušný Finanční úřad v Trutnově, nebo věcně a místně příslušný Finanční úřad pro Prahu 7. Žalovaný podotkl, že dožádání by vedlo v konečném důsledku k prodloužení daňové kontroly u daňového subjektu Penzion Zákoutí.

Dle žalovaného je dále nesporné, že žalobkyně je osobou zúčastněnou na daňovém řízení podle ust. § 7 daňového řádu, resp. třetí osobou podle jeho odst. 2 písm. b). Proto ji FÚ v Trutnově vyzval k součinnosti postupem dle § 34 odst. 4 daňového řádu jako právnickou osobu mající v držení listiny a jiné věci potřebné v daňovém řízení vedeném s jiným daňovým subjektem. Výzva FÚ v Trutnově je v tomto případě rozhodnutím, kterým byla žalobkyni uložena povinnost nepeněžitě povahy.

Žalovaný dále konstatoval, že povinnost třetích osob pořizovat kopie, resp. různé seznamy na vyžádání správce daně vyplývá z logiky ust. § 34 daňového řádu, což ovšem nijak neomezuje jejich právo požadovat v případě splnění povinnosti, kterou jim uložil správce daně svým rozhodnutím (výzvou k součinnosti), úhradu za vynaložené náklady řízení v souladu s ust. § 30 daňového řádu.

Žalovaný tvrdil, že k námitce žalobkyně zkoumal, zda napadené rozhodnutí o uložení pokuty není v rozporu s právními předpisy či se skutkovým stavem, nebo jestli existují jiné důvody, které osvědčují nesprávnost nebo nezákonnost tohoto rozhodnutí, a to minimálně v rozsahu požadovaném v odvolání. Ohledně výše pokuty odkázal na úvahu FÚ v Trutnově, která vychází ze skutečnosti, že výzva k součinnosti byla žalobkyni zaslána opakovaně s příslušným odůvodněním, přičemž písemnou odpověď na výzvu ze dne 13.1.2009 správce daně již neobdržel. Tím došlo k průtahům a komplikacím v daňovém řízení. Tyto důvody žalovaný doplnil o konstatování, že počínání žalobkyně si vynutilo zajišťovat jiné důkazní prostředky finančně i časově náročnějším způsobem. Odkázal na ust. § 37 odst. 1 daňového řádu a uvedl, že vzal za prokázané, že žalobkyně povinnost uloženou FÚ v Trutnově nesplnila. Její tvrzení o nepřiměřenosti uložené pokuty označil za irrelevantní, neboť se neopírá o žádný důkazní prostředek, který by bylo možno osvědčit jako důkaz. Zdůraznil, že FÚ v Trutnově zjistil nesplnění povinnosti nepeněžitě povahy, která byla žalobkyni uložena výše uvedenými výzvami k součinnosti, prokázal existenci skutečností rozhodných pro uplatnění zákonných sankcí a uložil žalobkyni v souladu s ust. § 37 daňového řádu pokutu za nesplnění povinnosti nepeněžitě povahy. Při stanovení výše pokuty přihlédl zejména k závažnosti, době trvání a následkům protiprávního jednání. Žalovaný konstatoval, že pokuta ve výši 20.000,- Kč je uložena při dolním rozpětí sazby a její výše odpovídá době trvání protiprávního jednání, které se protáhlo na několik měsíců a jehož následkem bylo prodražení a prodloužení daňové kontroly, i ke skutečnosti, že se jedná o opakovaný správní delikt. Výše pokuty je dle žalovaného dostatečně zdůvodněna v rozhodnutí o uložení pokuty a žalovaný ji označil za přiměřenou.

Žalobkyně ve včas podané žalobě tvrdila, že rozhodnutími FÚ v Trutnově a žalovaného byla zkrácena na svých právech a domáhala se jejich zrušení. Postup

FÚ v Trutnově popsala shodně jako žalovaný a namítala, že ve své reakci na první výzvu žádala o delegaci věci svému příslušnému správci daně, Finančnímu úřadu pro Prahu 7. O této žádosti se žalovaný v napadeném rozhodnutí nezmiňuje a nezdůvodňuje, proč jí nebylo vyhověno.

Dále žalobkyně zaměřila námitky proti uložení pokuty. Tvrdila, že se tak stalo neoprávněně, neboť výzvou uloženou povinnost nebyla povinna splnit. Citovala ust. § 34 daňového řádu a vyslovila přesvědčení, že toto ustanovení nelze vykládat extenzivně především s přihlédnutím k ust. čl. 4 Listiny základních práv a svobod, podle něhož povinnosti mohou být ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích. Dle žalobkyně je třeba vzít v úvahu i základní zásady daňového řízení uvedené v § 2 odst. 2 daňového řádu. Dle jejího názoru výše zmíněné výzvy ze dne 8.12.2008 a ze dne 13.1.2009 nejsou v souladu s ust. § 34 odst. 4 daňového řádu, který ukládá povinnost osobám vydat a zapůjčit k ohledání listiny, nikoliv pořizovat fotokopie nebo zhotovit nějaké soupisy. Pokud by FÚ v Trutnově požadoval vydat listiny, bylo jeho povinností je dostatečně specifikovat, aby bylo možné jeho požadavku vyhovět. Požadoval-li vysvětlení nebo jiné údaje, měl k tomu volit přiměřené procesní prostředky, nikoliv výzvu dle § 34 odst. 4 daňového řádu. V doplnění žaloby ze dne 28.1.2010 (doručeném krajskému soudu dne 9.2.2010) k této otázce žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7.6.2007, čj. 7 Afs 20/2006-75, dle kterého výzvou podle ust. § 34 odst. 4 daňového řádu je možné vyzvat třetí osoby, aby listiny nebo jiné věci vydaly nebo zapůjčily k ohledání, nelze je však zavazovat k poskytnutí vyjádření či sdělení určitých skutečností.

V závěru pak žalobkyně označila uloženou pokutu za nepřiměřeně vysokou. Tvrdila, že FÚ v Trutnově se ve svém rozhodnutí s touto otázkou dostatečně nevypořádal, uvedl jen, proč ji uložil, zdůvodnění na základě jakých podkladů zvolil právě tuto výši v jeho rozhodnutí chybí. Ani žalovaný se s touto otázkou nevypořádal, k samotné výši pouze uvedl, že byla uložena v dolním rozpětí a odpovídá několikaměsíční době trvání protiprávního jednání. Žalobkyně namítala, že jí není známa žádná metodika, která by za určité jednání stanovila pokutu v konkrétní výši, ani jí není známo, že by existovalo nějaké měřítko, které by určovalo, že za určitou dobu trvání protiprávního jednání náleží pokuta v konkrétní výši. Z toho dle žalobkyně vyplývá, že pokuta byla FÚ v Trutnově stanovena subjektivně "od boku" a způsob stanovení její výše je tak nepřezkoumatelný.

Žalovaný podal k žalobě dne 22.3.2010 vyjádření v němž uvedl, že k námitkám, uvedeným v žalobě, a shodnými s odvolacími námitkami, se vyčerpávajícím způsobem vyjádřil již v průběhu odvolacího řízení. Odvolal se proto na odůvodnění napadeného rozhodnutí a doplnil ho sdělením, že FÚ v Trutnově oprávněně uložil pokutu ve výši 20.000,- Kč za opakovanou výzvu k předložení písemností, nezbytných pro správné stanovení daňového základu u daňového subjektu X, přičemž ke dni uložení pokuty mu nebyla doručena odpověď na tyto výzvy. Pro úplnost poznamenal, že žalobkyni byly za tentýž správní delikt, tj. nesplnění povinnosti nepeněžitě povahy, nezávisle uloženy další pořádkové

pokuty, a sice Finančním úřadem v Rychnově nad Kněžnou ve výši 2.000,- Kč a Finančním úřadem v Ústí nad Orlicí ve výši 3.000,- Kč. Ačkoliv je výše uložených pokut rozdílná, neshledal žalovaný v tomto směru žádná pochybení, označil je za odpovídající závažnosti, době trvání, následkům protiprávního jednání, jakož i okolnostem jednotlivého posuzovaného případu. V závěru navrhl, aby žaloba byla jako nedůvodná v plném rozsahu zamítnuta.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s.ř.s."). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., když souhlas žalobkyně i žalovaného s takovým postupem byl dán za dodržení podmínek stanovených ve větě druhé zmíněného zákonného ustanovení. O věci usoudil následovně.

Ze správního spisu vyplývá, že FÚ v Trutnově vyzval s odkazem na ust § 34 odst. 4 daňového řádu dne 8.12.2008 (pod čj. 97889/08/268930/1255) žalobkyni, aby ze své evidence sdělila údaje potřebné k vyměření daně daňovému subjektu X, konkrétně pak žádal soupis všech vystavených dokladů včetně dobropisů za zdaňovací období 2007 a u vystavených dobropisů rozpis dokladů, ke kterým se dobropisy vztahují. K zaslání požadovaných údajů stanovil lhůtu 10 dnů. Kromě poučení o opravných prostředcích a upozornění na možnost postupu dle § 37 daňového řádu obsahovalo rozhodnutí ještě sdělení o povinnosti pracovníků správce daně i třetích osob zachovat mlčenlivost v rozsahu stanoveném v § 24 daňového řádu. Žalobkyně převzala výzvu dne 15.12.2008 na adrese Svitavy, M. Horákové 5. Přípisem doručeným vyzývajícím finančnímu úřadu dne 29.12.2008 sdělila, že dle § 4 daňového řádu je jejím místně příslušným správcem daně Finanční úřad pro Prahu 7. Proto s ohledem na povinnou mlčenlivost a obchodní tajemství žádá o předání této záležitosti tomuto finančnímu úřadu, kterému předloží požadované doklady. FÚ v Trutnově dne 13.1.2009, pod čj. 1783/09/268930/1255, vydal novou výzvu, kde svůj původní požadavek zpřesnil tak, že požaduje sdělit přehled uskutečněných obchodních případů za rok 2007 (soupis, popřípadě kopie vydaných faktur včetně uvedení množství a ceny prodaného zboží). Dále pak k odpovědi na první výzvu ze dne 8.12.2008 sdělil, že podle daňového řádu je žalobkyně osobou zúčastněnou na řízení (§ 7 odst. 2 písm. f), je tudíž podle ust. § 34 odst. 4 téhož zákona povinna předložit na výzvu požadované listiny. Pokud jde o argument žalobkyně odkazující na povinnou mlčenlivost poukázal na poučení uvedené ve výzvě. I tuto výzvu převzala žalobkyně na stejné adrese jako první, i když obě výzvy směřovaly na adresu uvedenou v obchodním rejstříku jako sídlo žalobkyně, tj. Praha 7 – Holešovice, Bubenská 8a/943. Na druhou výzvu žalobkyně již nereagovala, předat požadované podklady odmítl telefonicky za žalobkyni její prokurista. Účastníci sporu k takto popsáným skutkovým okolnostem neměli žádné výhrady.

Žalobkyně v žalobě především namítala, že žádala o delegaci věci svému příslušnému správci daně, Finančnímu úřadu pro Prahu 7, a o této žádosti se

žalovaný v napadeném rozhodnutí nezmiňuje a nezdůvodňuje, proč jí nebylo vyhověno.

Institut delegace je definován v ust. § 5 odst. 3 daňového řádu, v němž se říká, že na návrh daňového subjektu nebo z podnětu správce daně, může správce daně vyššího stupně nadřízený oběma správům daně delegovat místní příslušnost ke správě daně na jiného, pokud shledá důvody takového návrhu opodstatněnými. Proti tomuto rozhodnutí není přípustný opravný prostředek.

Místní příslušnost upravuje ust. § 4 daňového řádu, obecné zásady stanoví jeho odst. 1. Podle něho místní příslušnost správce daně, není-li stanoveno jinak v tomto nebo ve zvláštním zákoně, se řídí u právnické osoby místem jejího sídla v České republice a u fyzické osoby bydlištěm v České republice, jinak místem, kde se převážně zdržuje, tj. v němž pobývá nejvíce dnů v roce. Pro účely tohoto zákona se rozumí bydlištěm fyzické osoby místo trvalého pobytu.

V odstavcích 2 až 15 citovaného ustanovení jsou stanoveny odchylky od této zásady a daňový řád, podle jehož ustanovení § 37 byla pokuta uložena, speciální místní příslušnost správce daně k jejímu uložení nestanoví.

Krajský soud z obsahu správního spisu i ze shodných projevů účastníků může vzít jako skutečnost, že správcem daně žalobkyně je ve smyslu ust. § 4 odst. 1 daňového řádu Finanční úřad pro Prahu 7. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí sice věnoval pozornost skutečnostem, které dle jeho názoru svědčí o tom, že veškeré obchody i styk s úřady i obchodními partnery probíhá ze Svitav, kde je „faktické“ místo podnikání žalobkyně, přesto k žádnému kroku směřujícímu ke změně místní příslušnosti správce daně žalobkyně nepřistoupil. Nelze však přehlédnout, že výzvy, které FÚ v Trutnově žalobkyni zaslal nevydal jako její správce daně v řízení, které by se týkalo správy jejích daní, ale jako místně příslušný správce daně společnosti X. V tomto řízení byl nepochybně oprávněn takové výzvy vydat a požadovat součinnost oslovených třetích osob v rozsahu, ve kterém mu to umožňovalo ust. § 34 daňového řádu. Požadavek žalobkyně, aby jí takovou výzvu zaslal její místně příslušný správce daně, tedy Finanční úřad pro Prahu 7, nemá oporu v daňovém řádu. Postup FÚ v Trutnově při vydávání výzev dle ust. § 34 daňového řádu byl dle názoru krajského soudu zcela v souladu se zákonem.

Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku, že FÚ v Trutnově nerozhodl o žádosti žalobkyně o delegaci věci Finančnímu úřadu pro Prahu 7, kterou, jak tvrdila, vznesla ve své reakci na první výzvu. Především je nutné konstatovat, že žalobkyně v přípisu ze dne 22.12.2008 pouze sdělila, že dle § 4 daňového řádu je jejím místně příslušným správcem daně Finanční úřad pro Prahu 7 a s ohledem na mlčenlivost a obchodní tajemství žádala o předání této záležitosti zmíněnému správci daně, kterému požadované doklady předloží. Z tohoto podání nelze dovodit, že měla v úmyslu navrhnout delegaci, navíc takový návrh neodpovídal ust. § 4 upravujícímu místní příslušnost, ani § 5 upravující delegaci. Podle odst. 3 posledně citovaného

ustanovení na návrh daňového subjektu nebo z podnětu správce daně, může správce daně vyššího stupně nadřízený oběma správčům daně delegovat místní příslušnost ke správě daně na jiného, pokud shledá důvody takového návrhu opodstatněnými. V posuzovaném případě žalobkyně jistě nenavrhovala delegaci svojí místní příslušnosti ke správě svých daní dle § 5 odst. 3 daňového řádu, když žádala, aby byla kontaktována FÚ pro Prahu 7, a již vůbec nemohla ovlivnit navržením delegace dle citovaného ustanovení místní příslušnost ve věci daňového subjektu, u něhož vedl FÚ v Trutnově daňovou kontrolu a v jejímž průběhu vydal zmíněné výzvy k součinnosti, adresované žalobkyni. V tomto řízení nebyl totiž daňovým subjektem, který, kromě správce daně, byl oprávněn takový návrh učinit. Lze tedy uzavřít, že ani obsah ani smysl tohoto podání žalobkyně nelze hodnotit jako návrh na delegaci. FÚ v Trutnově proto neporušil zákon, když neposoudil požadavek žalobkyně uvedený v jejím přípisě ze dne 22.12.2008 jako žádost o delegaci a nepředložil ji k rozhodnutí nadřízenému správci daně.

Krajský soud je dále názoru, že v posuzovaném případě nebyl ani zásadní důvod pro dožádání prostřednictvím FÚ pro Prahu 7. Jak vyplynulo z předložené korespondence, žalobkyně nevyslovila pochybnosti, které by svědčily o nepochopení obsahu dožádání, pouze měla obavy týkající se obchodního tajemství a povinné mlčenlivosti. K tomu byla poučena ve smyslu ust. § 24 daňového řádu ve druhé výzvě, na kterou již nereagovala. Žalobkyni nic nebránilo, aby požadované informace předala svému správci daně – FÚ pro Prahu 7 – a ten by je postoupil FÚ v Trutnově, nebo mohla, jak uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, případně požadovat i náhradu nákladů vynaložených v souvislosti s plněním požadavků FÚ v Trutnově. Žalobkyně však zvolila negativní postoj k vydaným výzvám a požadované údaje zaslala až spolu s odvoláním proti uložené pokutě.

Krajský soud neshledal důvodnou ani další námitku, v níž žalobkyně tvrdila, že vydané výzvy nejsou v souladu s ust. § 34 odst. 4 daňového řádu, který ukládá povinnost osobám vydat a zapůjčit k ohledání listiny, nikoliv však pořizovat fotokopie nebo zhotovit nějaké soupisy. Oprávněným neshledal ani tvrzení, že pokud FÚ v Trutnově požadoval vydat listiny, bylo jeho povinností je dostatečně specifikovat, aby bylo možné jeho požadavku vyhovět. K tomu je možné pouze konstatovat, že žádal-li FÚ v Trutnově pouze soupis vydaných faktur a nikoliv jejich předložení, požadoval ve skutečnosti méně a žalobkyni také méně zatížil, než kdyby trval na zaslání všech dotčených listin, které by tak odňal z její dispozice a omezil ji tak v možnosti s nimi nakládat pro potřeby svého účetnictví. Konečně ani požadavek žalobkyně na přesnou specifikaci listin není důvodný. FÚ v Trutnově nemusel vědět, a pravděpodobně skutečně nevěděl, kolik faktur nebo dobropisů, týkajících se obchodní spolupráce s kontrolovanou společností X, žalobkyně vystavila, a nemohl je proto ani blíže specifikovat. Nicméně tak, jak svůj požadavek ve výzvách konkretizoval, nepochybně stačilo k tomu, aby mohla žalobkyně na výzvy reagovat a bez problému je splnit. Nepřípadný shledal krajský soud i odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7.6.2007, čj. 7 Afs 20/2006-75. FÚ v Trutnově ve svých výzvách v žádném případě nepožadoval po žalobkyni, aby se

k věci jakkoliv vyjadřovala nebo sdělovala něco více, než obsahovaly označené doklady.

Dále se krajský soud zabýval námitkou směřující proti výši uložené pokuty. Žalobkyně tvrdila, že FÚ v Trutnově ani žalovaný se ve svých rozhodnutích s touto otázkou dostatečně nevypořádali.

Jak vyplývá z rozhodnutí o uložení pokuty ze dne 21.2.2009, FÚ v Trutnově vycházel při stanovení její výše ze skutečnosti, že výzva byla žalobkyni zaslána dvakrát, a to s příslušným odůvodněním, ta však na druhou z nich vůbec nereagovala. To vedlo k prodloužení a komplikování daňového řízení vedené se společností Penzion Zákoutí. Žalovaný ve svém rozhodnutí tyto okolnosti případu zopakoval a dodal, že počínání žalobkyně vedlo k tomu, že FÚ v Trutnově si musel opatřit jiné důkazní prostředky finančně a časově náročnějším způsobem. Uzavřel, že při stanovení výše pokuty přihlédl zejména k závažnosti, době trvání a následkům protiprávního jednání a konstatoval, že pokuta ve výši 20.000,- Kč je uložena při dolním rozpětí pokut ukládaných za nesplnění povinností nepeněžité povahy a její výše odpovídá několika měsíční době trvání protiprávního jednání, jehož následkem bylo prodražení a prodloužení daňové kontroly i skutečnosti, že se jedná o opakovaný správní delikt. Výši označil za přiměřenou a dostatečně zdůvodněnou v rozhodnutí o uložení pokuty.

Krajský soud nejprve podotýká, že tvrzení o opakovaném deliktu žalovaný nijak blíže neobjasnil, ani ho nepodložil konkrétním důkazem. Bližší okolnosti popsal až ve svém vyjádření k žalobě a krajskému soud jsou známy z dalších řízení vedených u zdejšího soudu. I přes tento nedostatek v odůvodnění napadeného rozhodnutí je nepochybné, že FÚ v Trutnově i žalovaný v odůvodnění svých rozhodnutí uvedli důvody, které k uložení pokuty ve výši 20.000,- Kč vedly. Se žalobkyní je možné souhlasit v tom, že skutečně neexistuje žádný závazný právní předpis (nebo jak žalobkyně uvádí metodika), který by odvíjel výši pokuty od délky protiprávního jednání. To však neznamená, že by správce daně k těmto okolnostem neměl přihlížet. To mu konečně ukládá ust. § 37 odst. 2 daňového řádu, který říká, že při ukládání pokut se přihlíží zejména k závažnosti, době trvání a následkům protiprávního jednání. Tyto okolnosti správce daně i žalovaný vzali v úvahu, popsali, jak se v konkrétním případě protiprávní jednání odrazilo v daňovém řízení vedeném FÚ v Trutnově se společností Penzion Zákoutí a pokutu ve výši 20.000,- hodnotili jako pokutu uloženou při spodní hranici zákonné sazby uvedené v § 37 odst. 1 daňového řádu. Dle názoru krajského soud správní úvaha žalovaného i FÚ v Trutnově nevybočila z mezí a hledisek stanovených v zákoně a je v souladu s pravidly logického uvažování. Neodporuje tak ust. § 78 věta druhá s.ř.s. podle kterého pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení, nebo jej zneužil. K tomu v posuzovaném případě nedošlo. Navíc nelze přehlédnout, že žalobkyně proti výčtu okolností případu, které FÚ v Trutnově a žalovaný při správním uvážení brali v úvahu, nevznesla žádné konkrétní námitky a neuvedla ani žádnou okolnost, kterou by FÚ v Trutnově a žalovaný přehlédli, a která by svědčila v její prospěch.

Délka protiprávního jednání žalobkyně, i když ji konkrétně ani žalovaný ani FÚ v Trutnově nespecifikovali, je z obsahu správního spisu nepochybná a zjištěný skutkový stav žalobkyně nezpochybňuje.

Krajský soud proto z důvodů shora uvedených žalobu jako nedůvodnou dle ust. § 78 odst. 7 daňového řádu zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Podle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení před krajským soudem žalobkyně úspěch neměla, žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval a krajský soud ani nezjistil, že by mu nějaké takové náklady vznikly. Vzhledem k tomu bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s.ř.s.)

Proti pravomocnému rozhodnutí je přípustná kasační stížnost, kterou lze podat z důvodů uvedených v § 102 a násl. s.ř.s. ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ke Krajskému soudu v Hradci Králové.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 31. srpna 2010

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu